

## ZONDAG 3

### De oorsprong der ellende

Psalm	51	:	1 en 2
Lezen:	Romeinen		5
Psalm	8	:	1, 3, 4 en 5
Psalm	4	:	4
Avondz.		:	1 en 4

Geliefden, het Woord van God hetwelk wij u willen prediken, is naar Zondag 3 van onze Heidelbergse Catechismus. De vragen 6, 7 en 8.

Vraag 6: Heeft dan God den mens alzo boos en verkeerd geschapen?

Antwoord: Neen Hij; maar God heeft den mens goed en naar Zijn evenbeeld geschapen, dat is, in ware gerechtigheid en heiligheid opdat hij God zijn Schepper recht kennen, Hem van harte liefhebben, en met Hem in de eeuwige zaligheid leven zou, om Hem te loven en te prijzen.

Vraag 7: Vanwaar komt dan zulke verdorven aard des mensen?

Antwoord: Uit den val en de ongehoorzaamheid onzer eerste voorouderen, Adam en Eva, in het Paradijs, waar onze natuur alzo is verdorven geworden, dat wij allen in zonden ontvangen en geboren worden.

Vraag 8: Maar zijn wij alzo verdorven, dat wij ganselijk onbekwaam zijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad?

Antwoord: Ja wij; tenzij dan dat wij door den Geest Gods wedergeboren worden.

Deze derde Zondag spreekt ons over de oorsprong der ellende.

1. Over onze goede schepping
2. Over onze ellende, ondanks de goede schepping, door de rampzalige val tot een totale verdorvenheid

Geliefden, het zijn grote vraagstukken waarmee de wijsgeren van deze wereld al eeuwen bezig zijn hun verstand te pijnigen.

Het probleem van de zonde, van de ellende met de hele nasleep daaraan verbonden, heeft God aan zijn kinderen klaar en duidelijk geopenbaard.

Wat de wereld nog steeds aan het zoeken is, dat heeft God in het midden van Zijn gemeente duidelijk neergelegd. Hij heeft ons in allerlei toonaarden

toegeroepen: Mens, deze hele ellende met al zijn gevolgen, ziekte en dood met al wat erbij hoort en wat er achteraan sleept, dat komt door uw schuld, de door u gemaakte schuld. Daar zijt u de oorzaak van. Dat ligt niet aan de sociale structuren, dat ligt niet aan de economische achteruitgang of vooruitgang. Het is uw schuld, o mens, dat de wereld zo is; dat gij zo zijt. Gij hebt het gedaan, dat er oorlogen zijn, geruchten van oorlogen, hongersnoden, aardbevingen, pestilentiën en breidt het maar uit met alle ellende die op de wereld woedt, dāt, dāt, zegt God, is úw schuld. Die ellende, daar zijt ge zelf de oorzaak van. De vorige Zondag hebben we het gezien in het licht van Gods wet. Wij hebben die wet verbroken. Wij kunnen die wet niet houden. We zijn van nature geneigd, staat er in het laatste antwoord van de vorige Zondag, God en onze naaste te haten.

Vanzelf is dan de volgende vraag: Waar komt dan zulk een vijandig leven vandaan, zulk een Gode en onze naaste vijandig leven. Waar komt dat vandaan? Eerst heeft de onderwijzer gesproken over de aard van de ellende. Gezegd wat die ellende nu eigenlijk is, haten van God en haten van onze naaste. En nu graaft hij dieper, nu komt hij terecht bij de oorsprong van die haat en van die ellende waarin we gekomen zijn. En nu zegt de Bijbel ons, dat die oorsprong niet in het duister ligt. Die oorsprong wordt duidelijk aangewezen.

Het is niet zo dat de zonde, de ellende, toevallig in deze wereld gekomen is. Nog veel minder, dat God de ellende in deze wereld gezonden heeft, om daardoor de mens, zoals sommige dwaalgeesten zeggen, in zijn strijd tegen de zonde te harden en zo door zelfverlossing, door overwinning van het kwade, als de goede mens eenmaal gekroond te worden. 't Is ook niet waar wat sommigen zeggen, dat de hele nasleep van ellende, die er in de wereld is, het gevolg zou zijn van onze primitieve afstamming. Tegenwoordig zijn er al heel wat mensen, die geloven wat in de vorige eeuwen duidelijk door de kerk weersproken is, en al lang overleefd scheen.

Maar u ziet, oude dwalingen steken telkens weer opnieuw de kop op.

Daarom blijft onze geloofsbelijdenis ook altijd weer zo sprankelend, zo levend, zo waar. Ook nu is de dwaling weer volop onder velen doorgedrongen, dat de mens afstamt van lagere wezens. Zodat de ellende, de zonde eigenlijk, behoort bij datgene waar we ten diepste uit voortgekomen zijn. Je kunt ook van de mens van de twintigste eeuw nog niet verwachten, dat hij volmaakt zal zijn. Het is nog maar enkele tienduizenden, anderen zeggen honderdduizenden jaren geleden, maar wat maakt dit uit ten opzichte van de miljoenen jaren zegt men, dat de wereld reeds bestaat. Het is tenslotte nog maar enkele tienduizenden jaren geleden, dat we nog als apen in de bomen klommen en dan heb je het toch, als je naar negentienhonderd zoveel kijkt, wat we allemaal kunnen presteren, dan heb je het toch al aardig ver gebracht. En het is waar, er is nog wel veel oneffens, daar is nog veel onvolkomens, maar geduld, geduld, we zijn bezig om ook dat te overwinnen en straks dan zal de mens langs de weg van de evolutie gekroond worden. Nu,

dat wordt duidelijk door de Bijbel weersproken.

God zegt: Nee, mens, ge komt niet uit de diepte, ge stamt niet af van de apen, maar ge komt uit de hemel. Wij zijn van Gods geslacht. Ge komt niet uit de diepte en ge hebt niet langs de weg van evolutie verkregen wat ge nu zijt. Maar ge komt uit de hoogte, ge zijt van boven, ge waart van God en ge zijt gevallen, ge hebt uw heerlijke staat door de zonden verbeurd en daarom leeft u met al uw metgezellen in die dorre zandwoestijn van deze wereld.

En, zegt God, het zal nog steeds erger worden. Lees maar in het boek der Openbaringen. De mensen zullen God openlijk lasteren, vanwege de plaag. En de mens der zonde zal zich tegen God stellen en zich in de tempel Gods, als God verheffen. De haat, waarmee elk mensenhart van nature vervuld is, die zal des te driester geopenbaard worden.

Lees het maar in het woord van God. De zonde wordt niet overwonnen door de deugd en de mens zal langs de weg van de evolutie de ellende nooit te boven komen. Nee, geliefden, laat u toch niet blinddoeken, jonge mensen, laat je toch geen rad voor de ogen draaien. 't Is helemaal niet nieuwerwets om daarmee mee te huppelen. 't Is al zo oud als de duivel is. Je hoeft het helemaal niet vóór te staan, omdat je zou menen maar achterlijk te zijn of voor achterlijk te worden aangezien. Want, die mensen zijn achterlijk, die met die oude dwalingen weer opnieuw op de proppen komen.

Ze hebben iets geponeerd wat door de kerk allang veroordeeld is. En wat door de moderne wetenschap allang weer voor ouderwets verklaard is, namelijk dat de mens door de weg van de evolutie geworden zou zijn, wat hij nu is. Nee, dat is een doodlopend spoor, ge komt op die weg gaande niet tot de vrede, ge komt nimmer tot uw bestemming. Het zal eindigen in een desillusie, in een grote teleurstelling.

Tot de wet, zegt God, en tot de getuigenis! als ze niet spreken naar dit woord, ze zullen geen dageraad hebben (Jes.8:20).

Laat ons als kinderen des lichts in het licht wandelen, dat God ons ontstoken heeft. Wandelt dan in het licht, zegt Jezus, terwijl dat gij het licht hebt (Joh.12:35). Laat ons samen dan zoeken in dat licht na te speuren de oorsprong van onze ellende. Dan zegt de catechismus: Heeft God de mens also boos en verkeerd geschapen? Neen Hij; maar God heeft de mens goed en naar Zijn evenbeeld geschapen. Goed, dat wil niet alleen zeggen, dat het kwade in hem ontbrak. Ook dat. Maar veel meer. Want in een dier woont ook het kwaad niet. Een dier kan ook geen zedelijk kwaad doen. Een boom en een plant ook niet. God heeft de bomen en de planten, de sterren, de zon, de maan, de dieren ook goed geschapen. Maar als hier staat: God heeft de mens goed geschapen, dan vult de onderwijzer dat ook aan: en naar Zijn evenbeeld. Dus niet alleen goed, zoals de boom en de bloem en het dier, maar goed, niet alleen afgescheiden van het kwade, maar ook positief gevuld, vol van zaligheid in God.

Want hij is naar Gods evenbeeld geschapen. De mens heeft gelijkenis met God. Die de mens ziet, die ziet Gods heerlijkheid.

Wij lijken op God. God heeft deugden in de mens gelegd, hoedanigheden geschapen in ons mensen, die rechtstreeks van Hem afstammen, die van Hem afvloeien. Vandaar dat Adam de zoon van God genoemd wordt. Wie Adam ziet, die ziet God. In de glans van Adams heerlijkheid straalt de heerlijkheid van zijn Schepper. Het deugdenbeeld Gods ligt helder in Adam verklaard. Goed en naar Zijn evenbeeld. Het kwade komt dus niet van God. Daar mogen we wel eens goed rekening mee houden. O, daar zijn ook onder ons altijd nog mensen, die zo vlug kunnen zeggen: Ja, God moet het doen. God hééft het gedaan. God heeft het volmaakt gedaan. God heeft het goed gedaan.

Ge hebt van God niets meer te eisen. Ge moogt aan God de schuld niet geven van uw ellende. Ge moogt niet wegschuilen achter de staat waarin ge door uw zonden gekomen zijt, met te zeggen: God moet het doen. God heeft het gedaan. Ge moogt God niet schuldig maken aan uw ellende. Hij heeft daar geen schuld aan. Ge zijt goed en naar Zijn evenbeeld geschapen. Het kwade komt niet van God. Het is waar, dat er op een andere plaats in de Bijbel staat: Zal er een kwaad in de stad zijn, dat de HEERE niet doet (Amos 3:6)? Dat is ook waar. Maar het kwade □ als kwaad □ wordt niet door God geformeerd, niet door God gewerkt. O, God heeft het kwade ook in Zijn hand. God bestuurt het kwade, God richt het kwade. God voert ook met het kwade Zijn wil uit. Maar God is nimmer de Schepper van het kwaad. Dat kan Hij niet, want Hij is volmaakt goed en alles wat Hij maakt, dat is eeuwig, dat is volmaakt goed. Hij heeft het gezien en heeft van Zijn schepping getuigd: En ziet, het was zeer goed. God kan het kwade niet maken. En dat beeld Gods, dat evenbeeld, waarvan hier gesproken wordt, dat bestaat, de kinderen weten het al, in kennis, gerechtigheid en heiligheid. Hier wordt het genoemd: dat is, in ware rechtvaardigheid en heiligheid. Dat beeld Gods bestaat volgens onze Catechismus, en dat is gegrond op het woord van Paulus, ja, op het Woord van God zelf, in ware rechtvaardigheid en heiligheid. Hier wordt de kennis niet apart genoemd. Op een andere plaats wordt er over gesproken, op een vervolg van dit antwoord.

Daar wordt gesproken: opdat we God recht kennen. Daar wordt ook over die ware kennis gesproken. Ook de kennis behoort tot het beeld van God, waarmee wij geschapen zijn. Die kennis, namelijk van God en al het geschapene. Maar hier wordt dan uitdrukkelijk genoemd: In ware gerechtigheid en heiligheid. Die rechtvaardigheid betekent dus, dat we in ons hart, gelijkheid hebben met God. Gods wet was ons leven. Zoals God dacht, zo dachten wij ook. Daar was geen conflict, daar was geen meningsverschil. We waren één van hart en één van ziel en dat was ons leven. Daarom kenden we ook geen verdriet, geen vrees, geen angst, geen droefheid. We waren volmaakt, omdat we het volmaakt met God eens waren, omdat we volmaakt rechtvaardig waren.

Daar staat verder ook dat we heilig waren. Heilig, dat wil zeggen afgescheiden voor God, ten dienste van God. Heilig in ons hart. Ons hart aan God gewijd en dat volkomen. O, geliefden, dit stel ik u voor. De onderwijzer

legt er hier de nadruk op, dat is die blanke achtergrond, dat is die heerlijke schepping, dat is die volmaakte staat, waarin God ons geplaatst heeft. Dit zeg ik expres, opdat de schriltigheid en de zwaartheid van de zonde des te meer zou afsteken tegen de heerlijkheid, die ons hier wordt voorgesteld. We waren volmaakt. We waren kinderen Gods. Het Paradijs was het voorportaal van het Vaderhuis. We zouden straks eeuwig met God leven en heersen. Eeuwig met God regeren als Zijn kinderen, in het Vaderhuis. Daartoe heeft God ons bestemd. Er was geen leed en geen rouw en geen moeite. Het was, zoals Jesaja spreekt in het elfde hoofdstuk, zoals het straks weer zijn zal.

En de wolf zal met het lam verkeren, en de luipaard bij de geitenbok nederliggen; en het kalf, en de jonge leeuw, en het mestvee te zamen, en een klein jongske zal ze drijven. De koe en de berin zullen te zamen nederliggen, en de leeuw zal stro eten, gelijk de os. En een zoogkind zal zich vermaken over het hol van een adder; en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van basilisk (Jes.11:6-8). Er was vrede op aarde, omdat er vrede was met God.

Rechtvaardig en heilig. Zoals Jezus rechtvaardig was en heilig. Zo waren wij, zo heeft God ons gemaakt. Van Jezus staat, dat Hij zei: Mijn spijs is, dat Ik doe den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft en Zijn werk volbrengt (Joh.4:34). Zijn spijs, zoals wij ons vermaken in het nuttigen van spijzen tot voeding van ons lichaam. Die aangename spijs. Zo zegt Jezus is het Mijn spijs om de wil van Mijn Vader te doen. En als er gesproken wordt over de heiligheid, het eens zijn met God in ons hart, het wijden van ons leven aan God, dan staat er van Jezus geschreven: Ik heilige Mijzelf voor hen, opdat zij geheiligd mogen zijn in de waarheid. En hoe heeft Hij zich dan voor hen geheiligd? Wel, Hij heeft zich gewijd als het offerlam aan God, uit onpeilbare liefde, uit soevereine ontferming, die voortsproot, niet uit de aanblik van onze ellende, maar uit Zijn eigen edel, goddelijk hart heeft Hij ons bemind met een eeuwige liefde. En daarom heeft Hij Zich geheiligd voor ons. Ik heilige Mijzelf voor hen, zegt Hij (Joh.17:19). Ik wijd Mij aan God, al ontsteekt Zijn toorn tegen Mij en al worden de nagels door handen en voeten gedreven. Ik heilige Mijzelf voor hen. Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede (Luk.22:42). Mijn God, Mijn God, zegt Hij, waarom hebt Gij Mij verlaten (Mark.15:34)? Ik heilige Mijzelf voor hen. Daar hebt u nu enig idee van wat het was, heilig en rechtvaardig te zijn. Zoals het Zijn wil was, om de wil Zijns Vaders te doen en Zijn leven te heiligen, zo heeft God ons nu rechtvaardig en heilig geschapen.

Opdat, staat er, hij God zijn schepper recht kennen, Hem van harte liefhebben en met Hem in eeuwige zaligheid leven zal. Zonder moeite bemerkt u al de drievoudige ambtsbediening waar Adam toe geroepen was. De kinderen weten het: profeet, priester en koning. Opdat hij God zijn Schepper recht kenne. Daar hebt u het profetisch ambt. Daarom heeft God hem met zijn rechtvaardige en heilige ziel aan Zich verbonden. Opdat hij God zijn Schepper recht zou kennen. De kennis, is een deel, een zijde van het beeld

Gods. Hoe kende Adam God? Hij kende God omdat zijn hart op God gericht was en Gods Geest in hem woonde. Hij doorvorste ook de schepping. Niet op zichzelf, niet abstract, maar altijd opdat hij God zijn Schepper daarin zou eren en verheerlijken, opdat hij zijn Schepper recht zou kennen.

Daar zegt Paulus van: Hetzij dan dat gij lieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods (1Kor.10:31).

Hierin komt de ellende van de mens te schrijnender en te schriller openbaar. Want ook nu is er onder het mensdom een begeerte om te kennen, om de wereld te kennen, om de hemel te kennen, om de sterren te kennen, de zon en de maan en de diepte van het aardrijk. Maar deze kennis is meestal niet de kennis om God recht te kennen. En alle begeerte naar kennis, die niet voortvloeit uit de begeerte om in dat kennen, God meer en meer te mogen verheerlijken, zal falen. Is ten diepste tégen de mens. Het is daarom dat, naarmate dat de wetenschap voortschrijdt en de kennis van de mens zonder God toeneemt, ook de disharmonie, de wanorde, de ellende toeneemt. Is er ooit een eeuw geweest, waarin meer mensen vrezende door het leven gaan als de eeuw, waarin wij en onze kinderen leven? Is er ooit een tijd geweest dat de mens meer kennis van het geschapene verzameld had dan nu?

Maar er is ook nooit een tijd geweest, dat de mens met zijn kennis minder raad wist dan nu. Elke dag kunt u het lezen, dat de mens bang geworden is voor zijn eigen kennis. Hij heeft ontdekt, machtige dingen ontdekt. Maar, omdat hij in die ontdekkingen van die machtige en grote dingen God niet eert, is die ontdekking hem tot benauwing, tot geen nut. O, dan pas zal de mens profijt hebben van zijn ontdekkingen, als hij als kind Gods zijn Schepper weer eert. De weg tot de vrede is de weg terug naar God, tot verheerlijking van zijn Schepper. Daarom heeft God ons op de wereld geplaatst, daarom heeft God ons het verstand gegeven om al die dingen te ontdekken, die ontdekt worden, opdat we God onze Schepper recht zouden kennen. O, het schijnt tegenover gesteld te zijn. Hoeveel te meer de mens, de aarde en de hemel doorvorst, hoeveel te minder hij God als zijn Schepper erkent. Gaan er niet duizenden stemmen op, die loochenen dat God onze Maker is, dat God onze Schepper en Onderhouder is? Vervreemden niet steeds groter scharen van de kennis van de Bijbel, de waarheid, die God tot onze zaligheid ons heeft geopenbaard?

Als God onze ogen opent, dan begint hier het leed, het leed in ons hart dat we misschien veel kennen en misschien veel doorvorst hebben en misschien veel te weten gekomen zijn, maar dat we God niet kennen. Dat is een droeve ontdekking, als we zien dat we een heel stuk van de aarde bezitten misschien, maar dat het alles is buiten God. O, die kennis die stemt ons hart tot bittere droefheid en die doet ons uitroepen: O God, als ik U niet ken, wat baat me dan de kennis der wereld, de kennis van deze eeuw, de kennis van de aarde, de kennis van goud en zilver, dieren en planten, van hemel en hel. Wat baat me die kennis, als die kennis mij niet brengt tot de kennis van U en tot de verheerlijking van Uw grote en heilige Naam. Steeds meer wordt de mondige mens onafhankelijk verklaard van God. Ja, er zijn zelfs theologen geweest die

zeggen dat dat juist Gods plan is. Dat de mens zoveel moet leren kennen van de hemel en de aarde, dat hij zelfstandig zonder God kan leven. Dat is een duivels getuigenis. Lijnrecht tegen de Bijbel in. Daarin mist de mens zijn bestemming, daarin mist God Zijn eer en natuurlijk daarin mist de mens ook zijn leven.

Want, zoals elk ding alleen maar leven kan wanneer het tot zijn bestemming gekomen is, zo kan ook de mens weer gelukkig zijn wanneer hij weer doet waartoe God hem op de aarde gesteld heeft. En nu zegt de Bijbel zonder omwegen, dat God de mens gemaakt heeft rechtvaardig en heilig, opdat hij God zijn Schepper recht zou kennen.

In de tweede plaats staat er: Hem van harte liefhebben. Dat is het priesterlijke, die wijding aan God, die openbaar komt tot in de allerkleinste dingen. Is het u wel eens opgevallen, dat God juist tot een toetssteen van de liefde één boom in het midden van zo'n ontzaglijk mooie hof geplaatst heeft.

Eén boom en dat het eten van één vrucht de eeuwige rampzaligheid tot gevolg had van Adam en Eva en voor alle nakomelingen? Dat is toch maar een klein ding? Maar is het niet zo, dat de liefde juist openbaar komt in die kleine dingen? Dat is nog wel zo onder ons, gevallen mensen. Voorzover we van God nog natuurlijke liefde gekregen hebben komt die liefde in het dagelijks leven vaak uit in kleine dingen. Tot in de allerkleinste dingen had hij God lief en diende God, was zijn leven aan God gewijd. Dat priesterlijke om altijd open te staan voor de wil van God, om kinderlijk aan Gods hand te gaan, om altijd te doen wat de Heere aangenaam was.

O, dat is het zalig hemelleven. Dat zullen we straks, verlost van de zonde, verlost van de ellende, thuisgekomen, weer altijd mogen doen. Tot in de allerkleinste bijzonderheden God te dienen. Tot eer en heerlijkheid van onze Schepper te mogen leven. Ons leven gans en al aan de Heere te mogen wijden, in de priesterlijke dienst aan God.

En tenslotte staat er: en met Hem in de eeuwige zaligheid leven zouden om Hem te loven en te prijzen. In de eeuwige zaligheid leven. Het Paradijs was dus het begin van de eeuwige zaligheid en dan zou de mens opklimmen, dan zou hij straks in zulk een gemeenschap met God komen te staan, dat de zaligheid eeuwig bevestigd en bestendig zou zijn. Dan zou hij in Gods huis, God eeuwig loven en prijzen. Daar hebt u nu de bestemming van de mens. Zo heeft God de mens geschapen. Dit moeten we eerst noodzakelijk zeggen, wil dit tweede aan de orde kunnen komen en willen we met ons hart geloven, dat we ellendig geworden zijn omdat we zondaren geworden zijn. Vanwaar komt zulk een verdorven aard van de mensen? Vanwaar? Als God ons nu tot zulk een eer en tot zulk een heerlijkheid geschapen heeft. Vanwaar dan die ellende? Dat kan geen wijsgeer oplossen. Dat kan door de vrucht van de natuurwetenschap ons niet bekend gemaakt worden.

Het is Gods openbaring, die het ons bekend maakt. God zegt: dat komt door de val, door de val en ongehoorzaamheid. Daar is iets vreselijks gebeurd. Hoort u het, o, dat is Gods getuigenis. Kleeft daar maar aan vast, houdt dat

voor ogen, laat dat nooit los. Ge kunt niet zalig worden als ge dit loslaat. Ge komt in de mist, in de duisternis waar geen licht meer is. Wanneer ge de moderne theologen volgt, geloof het toch, het zijn mannen des ongeloofs, die de vreugde van Christus niet smaken kunnen, omdat ze niet spreken naar dit woord. Ze hebben geen dageraad. Het licht zal nimmer over hen opgaan. Ik doe vooral een beroep op onze jonge mensen, kinderlijk te schuilen bij het Woord van God. O, je zal er niet beschaamd mee staan.

Niet bij de mensen, maar zeker niet bij God, al zijn er waanwijze mensen, die je bespotten zouden om je kinderlijk vertrouwen op het Woord van God.

Dan heeft de Heere gezegd: Het is beter tot de Heere toevlucht te nemen, dan op de mens te vertrouwen. Het is beter tot de Heere de toevlucht te nemen, dan op prinsen te vertrouwen (Ps.118:8-9). Ook de prinsen van de wetenschap. De Heere zal je het niet kwalijk nemen als je met die dwazen (dwaas geacht in de ogen van de wijze wereld) vertrouwt op het Woord van God. Integendeel, als je ontkent wat hier geschreven staat, dat het gekomen is door de diepe val en ongehoorzaamheid, dan snijd je voor jezelf ook de weg af van de toerekening van de gerechtigheid van Christus. Want als je loochent de toerekening van Adams zonde, de verbondsmatige handeling Gods met de mens, dan kun je nooit vertroost worden door dat genadeverbond. Als je loochent dat God je tot zondaar verklaart krachtens de val in Adam, je eerste verbondshoofd, dan zal je nimmer de vrede uit het tweede Verbondshoofd putten, die om onzentwil is arm geworden daar Hij rijk was. Om ons uit onze nameloze armoede uit te tillen en ons weer rijk te maken tot kinderen Gods. Het is ook historisch gezien grote dwaasheid wat de moderne theologen leren. Dwaasheid. Zij loochenen de val des mensen in het Paradijs, waar Paulus duidelijk zegt, dat de zonde geheerst heeft van Adam tot Mozes. Dat is een tijdperk geweest, waarin twee mensen genoemd worden die bestaan hebben. Mozes heeft bestaan, dat durft zelfs de moderne theoloog niet te loochenen, Adam heeft ook bestaan net zo goed als Mozes ook bestaan heeft.

Paulus zegt duidelijk, daar is een Adam geweest en daar is een Mozes geweest en er is een Christus geweest. En die Christus is de Christus der Schriften. Dat is de Christus, wiens wet Mozes verkondigd heeft. Dat is de Christus, door wiens genade Adam geleefd heeft en zalig gestorven is. Dat zijn de feiten die de Bijbel ons vermeldt, waar onze onderwijzer hier op ingaat, als hij zegt, er is iets gebeurd. Een vreselijke ramp heeft zich voltrokken in deze wereld. De mens, de beelddrager van God, is gevallen. En denk nu niet alleen aan een ongeluk, maar er staat achter "en de ongehoorzaamheid". O zeker, Adam, hoewel hij niet gezondigd heeft om te vallen, wist, dat hij door zijn zonde zou vallen. 't Is hem niet onverhoeds overkomen, hij is er niet argeloos ingelopen, hij had een volmaakte kennis. God heeft hem begiftigd met een kennis, waardoor hij wist wanneer hij goed deed, dat hij God behaagde, deed hij anders, dat hij God vertoornde.

Maar u kent de geschiedenis, satan is afgekomen tot de mens. De duivel heeft gebruik gemaakt van het listigste dier, de slang, en hij heeft gesproken, twijfel



gezaaid in het hart van Eva. Is het toch wel zo? Heb je het wel goed gehoord? Als Eva de satan gehoor geeft en in verwondering staat te kijken naar die sprekende slang, dat instrument van satan, en bekoord wordt door hetgeen hij zegt, dan begint haar hart te vallen. Dan wordt haar ziel afgetrokken van haar hemelse Bruidegom, dan pleegt ze ontrouw, dan luistert ze met ingenomenheid naar het boze woord van de helse slang, die zelf zijn beginsel niet bewaard heeft en door God verlaagd is tot een duivel vanwege zijn ongehoorzaamheid en die nu op aarde gekomen is om Gods werk te vertrappen en Gods eer te roven. Eva heeft eerst in haar hart het spreken van de duivel gehoord en haar hart is er door getroffen. Dan strekt ze haar hand uit en de zonde die ze in haar hart overdenkt, voert ze uit. Ze neemt van de vrucht. Het was maar een kleinigheid, het was maar één vrucht van zo'n grote volle sierlijke boom. Daar hingen er misschien nog wel duizend aan en daar stonden in die hof misschien nog wel duizend van diezelfde bomen. Heerlijk, prachtig, volbeladen. Die éne vrucht. God heeft de mens geschapen, opdat hij tot in de allerkleinste dingen zich Gode zou wijden. Hierin moest het uitkomen.

Ze heeft genomen en ze heeft gegeten en ze heeft haar man gegeven en ook die heeft gegeten. Hij heeft er bij gestaan. Of hij het hele gesprek gehoord heeft, vermeldt de Bijbel niet. Hij heeft het geweten, ook hij is er niet in gelopen. Ook hij wist het, ook in zijn hart kwam bekoring tot de zonde. De verleiding heeft ook in zijn leven post gevat. Ook hij is ontrouw geweest aan zijn hemelse Bruidegom. Ook hij heeft zijn Schepper en Maker verlaten en ook hij heeft genomen en gegeten. Toen werden hun beider ogen geopend. Toen hebben ze het gezien, duidelijk, met onderscheiding gezien. Ja, wat gezien? Dat ze duisternis geworden waren. Dat het licht was uitgegaan.

Ze hebben zelf de lamp stuk gestoten en nu hebben ze het gezien, het is donker geworden. En in die duisternis willen ze zich verbergen voor God. Uit de val en ongehoorzaamheid onzer eerste voorouders Adam en Eva in het Paradijs. Daar ligt de mens en niet alleen voor zichzelf, hij heeft het verbond verbroken voor al zijn nakomelingen. Ge zult dit nooit aanvaarden, als ge die laatste Adam niet in het oog krijgt. Ge zult de zonde van de eerste Adam nooit hartelijk en grondig als uw zonde rekenen, als ge niet ziet, dat de laatste Adam uw zonde gedragen heeft op het hout. Ge blijft altijd tegen God aanschoppen en ge blijft altijd met uw hart tegen God murmureren. Ik wil die ergernis niet wegpraten. Ik vermag het ook niet te doen. Maar ik zeg: Zie op het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt. Dan zal het u niet moeilijk vallen om naast Adam te gaan staan. Maar, zolang ge ontkent de genade Gods die over u uitgeroepen wordt in het dierbaar bloed van het geslachte Lam, zal dit u een dwaasheid zijn. Dan wilt u hier niet aan.

Als kinderen reeds kunnen we het niet verkroppen en zijn we er mee bezig om de schuld op God te werpen.

Ik geef direct toe, het is voor het natuurlijk verstand een onmogelijkheid om te aanvaarden, dat uw eerste vader gezondigd heeft en gij in hem schuldig zijt.

't Is een onmogelijkheid, want ons natuurlijk verstand onderwerpt zich aan de wet van God niet, want het kan ook niet. We zijn immers haters van God geworden en haters van onze naaste. Ook in dit stuk. O, zeg niet, onbekeerd mens: Wij zijn dood in zonde en misdaden en daarom kunnen wij ons niet tot God bekeren. 't Is een leugen in uw mond, want ge meent niet wat u zegt. Ge gelooft het niet en ge aanvaardt het niet. Dat blijkt uit uw leven, want als ge geloofde wat ge sprak, ge zoudt vanaf heden gaan roepen: Zone Davids, ontferm U mijner, Zone Davids, ontferm U mijner. Ge zoudt vanaf heden met bittere tranen uw doodstaat betreuren voor God en ge zoudt het uitschreeuwen: Heere, is er nog een weg, want ik kan zonder U niet meer leven, om de straf die ik verdiend heb te ontgaan en om weer tot genade te mogen komen. "Dat wij allen", staat er. Waar onze natuur alzo is verdorven geworden, dat wij allen in zonde ontvangen en geboren worden.

Daar is het gebeurd, voor hen en voor ons. Deze kennis is geloofskennis. Daar is onze natuur verdorven. Alzo verdorven, dat wij allen in zonde ontvangen en geboren worden. Wij allen, niemand uitgezonderd. De beste onder ons, zegt Gods woord, scherper dan een doornhaag, wij allen zijn afgeweken. Samen onnut geworden. Stinkende geworden, zegt God. Er is niemand die goed doet, ook niet tot een toe. O, gelukkig is de mens, wiens ogen hiervoor geopend worden en die door de kennis van de waarheid de schuld eigent. Die zegt: Heere, dat is waar, ik ben goed uit Uw hand voortgekomen. 'k Ben mismaakt door duizend zonden. 'k Heb uw wet vertreden. Al had ik het niet gedaan in mijn eerste vader dan bewijs ik nu dagelijks dat ik die Adam ben. Al zou ik niet belast en beladen op de wereld gekomen zijn, dan heb ik vanwege mijn dadelijke schuld betoond, dat datzelfde hart in mij steekt, wat ook in Adam en in Eva stak.

O, dan houden we op God tegen te spreken. O, geliefden, dan gaan we wenende over de aarde, dan komt er een tijd in ons leven, dat we ons oog tot God niet durven opheffen, maar dat we op de borst slaan en uitroepen: Wee mij, dat ik zo gezondigd heb. Wat een pijn, wat een smart kan dat zijn. 'k Weet wel, al Gods kinderen beleven dit niet op dezelfde wijze en niet in de zelfde orde in hun leven. Ik houd niet van zo'n systeem, zo van: en dan moet je dit en dan krijg je dat. Maar ik geloof wel, dat al Gods kinderen vroeg of laat aan deze zijde van het graf dat krijgen te bewenen, dat ze in Adam de breuk met God volkomen gemaakt hebben. Waar de wortel van hun leven verdorven geworden is en waar ze de hand tegen God hebben uitgestoken, waar ze de wapenen tegen God hebben opgenomen en waar ze vriendschap gezworen hebben met de boze, met satan. O, wat een smart.

Dat zien we pas als het licht van Gods genade in onze ziel gaat stralen. Dan zien we die zwarte nacht van onze zonden, dat we die God, Die wèl deed, Die voor ons zorgt, Die dagelijks over ons waakt, Die ons met kleding en voedsel en met Zijn heilig Woord nawandelt, Die nog nooit iets verkeerd tegen ons gedaan heeft, dat we die God vaarwel gezegd hebben. Dat wordt de pijn. Dat wordt de nood, dat wordt de smart in ons leven. Daar kan Jezus ons alleen van

verlossen. Dat komen we nooit meer te boven, aan die slag sterven we. Daar sterft ons ik, als we zien, dat we daar de vuist tegen God hebben opgeheven om God te treffen, daar is ons leven totaal verdorven. Dat klopt ook met wat de onderwijzer zegt.

Doch zingen wij eerst nog van Psalm 42 vers 4.

Tenslotte nog, Zijn wij dan zó verdorven, is het dan zo erg, zijn we gans onbekwaam? Is er geen enkele weg meer, zijn wij onbekwaam tot enig goed en zijn we geneigd tot àlle kwaad? Ach, dat is ook een waarheid, die hatelijk klinkt in de oren der mensen, omdat we van nature allemaal humanisten geworden zijn. Mensen, die niet geloven dat het zó hopeloos is, dat we geen goed meer kunnen doen. Maar het Woord des Heeren velt het vonnis over ons en over onze kinderen. Daar is niemand die goed doet, ook niet tot één toe. Allen afgefallen, allen onnut geworden. Ja, David zegt: Niemand, die leeft zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn. Is dat zo met àlle mensen? Er zijn toch mensen, die veel goed doen in deze wereld. Er zijn toch mensen, die zich de nood van andere mensen aantrekken. Soms heidenen, Mohammedanen, Joden soms. Moeten al deze goede werken op een hoop gesmeten worden als onvolwaardig voor God? 't Is wel erg, 't is wel diep vernederend, maar het is zo. Zeker, God heeft door Zijn algemene genade nog vele dammen gelegd om het leven van de mens. Als God die ook weg laat breken, door satan en door de zonde, dan zie je wat er gebeurd in het midden van ons volk, dan heeft de ongerechtigheid de overhand, dan wordt het kwade goed genoemd. Dan zie je wat er gebeurd bijvoorbeeld op het vliegveld van Tel Aviv. Dan zijn er mensen, die desnoods zichzelf opofferen, om satans werk te doen en levens te verdelgen, zoveel als ze maar kunnen. Dat zie je als de dijken van Gods algemene genade om het leven van de mensen worden afgebroken. Als de wet van God niet meer ervaren wordt en aanvaard wordt, als gekomen van de Enige Wetgever, van de Enige Rechter, als er gespot wordt met de dag van het gericht. Dan volgt er niets anders dan: laten we eten en drinken en laten we doen wat goed is in onze ogen. Wijk van ons, want aan de kennis van Uw wegen hebben we geen lust. Dan wordt de wereld aan Sodom gelijk. Dan wordt de wereld ook ene grote moordkuil. Dan zullen er geen twee meer samenleven. Dan zullen 's mans huisgenoten z'n vijanden worden. Dan is er geen leven op aarde meer mogelijk. In die grote slag, waarin de duivel zijn laatste triumpfen behalen zal, zal Christus het verlossende woord spreken en komen als een dief in de nacht, om der uitverkorenen wil. Gans onbekwaam, dat staat op ons aller leven getekend, om enig goed te doen. En moet dat dan zo blijven? Is dat dan het laatste woord? Staat dan een onverbiddelijke punt achter deze uitspraak? Onbekwaam tot enig goed, geneigd tot alle kwaad. Daar zegt God op: Ja. Zo is het. En toch, tòch gaat de regel verder. Ja wij, tenzij dan dat wij door den Geest Gods wedergeboren worden. Ja, tenzij dan dat God ons genade bewijst. En God is genadig! Amen.



This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.  
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.